

Sygn. akt V CNP 58/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi J. S.A. w J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w J.

z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

w sprawie ze skargi powoda J. Spółki Akcyjnej

w J. o wznowienie postępowania

przeciwko D. Spółce Akcyjnej w W. ,

M. S. , M. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód wystąpił o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w J. z 10 marca 2015 r., oddalającego jego skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z 3 kwietnia 2012 r.

Zarzucił, że do wydania orzeczenia doszło z naruszeniem prawa procesowego, to jest art. 174 § 1 pkt 2 w zw. z art. 71 k.p.c., gdyż Sąd rozpoznający merytorycznie skargę powoda po wznowieniu postępowania pominął okoliczność, że dzień przed rozprawą wyznaczoną na 9 marca 2015 r. prezes zarządu powoda zrezygnowała z pełnienia funkcji, a zatem w dniu rozprawy powód pozbawiony był organu zdolnego do działania za niego. Sąd został zawiadomiony o tej okoliczności przez członka rady nadzorczej obecnego na posiedzeniu, ale ją pominął i rozpoznał sprawę merytorycznie.

Skarżący oświadczył, że szkoda, która została mu wyrządzona w związku z powyższym uchybieniem sprowadza się do konieczności poniesienia kosztów postępowania ze skargi o wznowienie postępowania (1.595,39 zł) i kosztów wyegzekwowania opłaty od skargi, niepobranej przed jej rozpoznaniem (330,83 zł i 956 zł) oraz do utraty możliwości wykazania, że zasadne było jego roszczenie o zasądzenie kwoty 17.775,39 zł.

Powód wywiódł, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze zwyczajnych lub nadzwyczajnych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest lokowana w grupie środków prawnych o charakterze nadzwyczajnym z tej przyczyny, że dotyczy orzeczenia o charakterze prawomocnym. Stanowi ona środek szczególnego rodzaju, gdyż przez jej wniesienie i uwzględnienie strona nie uzyskuje możliwości zmiany orzeczenia czy choćby jego wyeliminowania z obrotu prawnego, lecz jedynie prejudykat, który pozwoli jej realizować odpowiedzialność odszkodowawczą, o ile przez wydanie orzeczenia poniosła szkodę, a orzeczenie okazało się bezprawne. Z tej przyczyny skargi o stwierdzenie niezgodności

z prawem z prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania, czy choćby skargi kasacyjnej. W świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. źródłem szkody, do naprawienia której zmierza osoba zabiegająca o prejudykat i wnosząca skargę przewidzianą tym przepisem ma być wydanie niezgodnego z prawem wyroku kończącego postępowanie w sprawie, nie zaś uchybienia, które sąd miał popęlić w toku postępowania.

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z poglądem ustalonym w orzecznictwie, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wywodu wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10).

Za ustalony w orzecznictwie trzeba uznać pogląd, że obowiązek pokrycia kosztów przegranego postępowania nie może być przez jego stronę utożsamiany ze szkodą, której wyrządzenie uzasadnia wystąpienie ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (por. m.in. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06; z 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, z 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, z 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, z 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, z 10 lipca 2008 r., I CNP 39/08, z 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13). Wobec powyższego nie sposób przyjąć, żeby powód uprawdopodobnił wyrządzenie mu szkody w zakresie odnoszącym się do obowiązku pokrycia kosztów postępowania, w którym jego skarga o wznowienie postępowania została oddalona.

Powód nie uprawdopodobnił też, że przez wydanie zaskarżonego wyroku została mu wyrządzona szkoda odpowiadająca kwocie 17.775,39 zł. Powód

odwołał się w tym zakresie wyłącznie do niezapłaconej faktury za czynsz w aktach II Ca (...), gdy tymczasem skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dotyczy wyroku wydanego na skutek skargi o wznowienie postępowania w sprawie, w której powoływana przez powoda niezapłacona faktura była już ujawniona i oceniona. Powód nie wywiódł, jaki jest związek pomiędzy fakturą w aktach II Ca (...), a wynikiem postępowania ze skargi o wznowienie postępowania.

Reasumując trzeba stwierdzić, że wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący nie uprawdopodobnił, by przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia mu szkody. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi.